



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobkyně: X
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem
sídlem Lidická 405/3, Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 20. 11. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 9. 2019, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustila porušením § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona tak, že dne X v X hodin řídila motorové vozidlo Volkswagen registrační značky X v Liberci v ulici X v blízkosti společnosti LIAZ, přestože pozbyla řidičská oprávnění dosažením 12 bodů v rámci bodového hodnocení řidiče, a to dne 27. 12. 2017.
2. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobkyni podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky byl žalobkyni dále uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 12 měsíců a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že policií ČR byl správnímu orgánu I. stupně dne 12. 9. 2018 oznámen shora popsáný přestupek žalobkyně. Správní orgán věc nejprve předal Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje s podezřením, že jde o přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 trestního zákoníku, policie však dne 24. 5. 2019 věc odevzdala zpět k projednání přestupku s konstatováním, že se nepodařilo prokázat naplnění subjektivní stránky uvedeného trestného činu. Správní orgán I. stupně měl k dispozici zejména úřední záznam policie s popisem okolností přestupkového jednání, úřední záznamy o výpovědi policistů a žalobkyně, která však k věci odmítala vypovídat, oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení žalobkyně, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného o zamítnutí námitek žalobkyně ve věci bodového hodnocení řidičů včetně doručenek, výpis z evidenční karty žalobkyně, z nějž v návaznosti na zmíněná rozhodnutí o námitkách žalobkyně plyne, že žalobkyni bylo řidičské oprávnění zablokováno od 27. 12. 2017.
4. Správní orgán I. stupně po předání věci ze strany policie vydal příkaz ze dne 4. 6. 2019, proti němuž podala žalobkyně odpor. Ústní jednání, při němž bylo provedeno dokazování, bylo provedeno ve dnech 30. 7. 2019 a 11. 9. 2019. Jako svědci byli k návrhu žalobkyně vyslechnuti policisté, kteří žalobkyni v den spáchání přestupku kontrolovali, a pan X. Svědek M. vypověděl, že na žádost žalobkyně jel v předmětný den jejím autem do Prahy pro zboží. Poté, co se vrátil do Liberce, postavil její auto u garáže pod paneláky, klíčky nechal v zapalování a auto nastartované, odešel ke svému autu a odjel. Žádnou hlídku policie neviděl.

5. Policista X uvedl, že s kolegy jeli směrem od ulice České mládeže k ulici Slovanská za vozidlem, které ztratili z dohledu pouze při odbočování z ulice X, dál jej měli stále na dohled. V průběhu jízdy řidiče neviděl, byla tma. Vozidlo zastavili znamením s nápisem stop policie, z místa řidiče vozidla vystoupila žalobkyně, prosila policisty, aby ji pustili. Bylo zjištěno, že řidička má zakázáno řízení, další osoba ve vozidle nebyla. Policista zakreslil do mapy místo, kde žalobkyni zastavili, uvedl, že žalobkyni nezná. Další policista X popsal tutéž noční silniční kontrolu. Vozidlo zastavili v místě, které rovněž zakreslil do mapy, naopak nepřijeli k již stojícímu vozidlu. Řidička tvrdila, že potřebuje dojet kousek do garáží na Jeřmanickou ulici, vystoupila z vozidla, klekala si na zem a prosila, aby ji policisté nechali být. Policisté zjistili, že má platný zákaz řízení. Ve vozidle byla hromada věcí, nikdo další tam nebyl. Svědek uvedl, že žalobkyni nezná. Posledním vyslechnutým policistou byl X, který odkázal na úřední záznam z předmětného dne a dále uvedl, že žalobkyni nezná, věci si podrobně nepamatuje, ale podle něj zastavili jedoucí vozidlo, v němž byla spousta věcí, a ve vozidle ani jeho blízkosti žádná další osoba nebyla.
6. Žalobkyně se k věci při ústním jednání vyjádřila tak, že toho dne neřídila, kolega jí auto zaparkoval v ulici X. Když přijela policie, žalobkyně pouze seděla na místě řidiče v zaparkovaném autě, policie jí nezastavila. V autě seděla, protože hlídala v něm naložené zboží.
7. Dne 12. 9. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku, v jehož odůvodnění popsal zejména provedené dokazování, na jehož základě neměl pochybnosti o spáchání přestupku žalobkyní. Správní orgán uvedl, že policisty považuje za nestranné svědky, kteří nejsou motivováni k dosažení určitého výsledku řízení, proto jejich výpovědi považuje za věrohodné. Byl naplněn i materiální znak přestupku, když žalobkyně porušila zájem společnosti na tom, aby vozidla neřídili řidiči nesplňující zákonné předpoklady. Takové jednání může mít ve svém důsledku dopad na zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu. Pokuta i zákaz činnosti byly žalobkyni po zhodnocení okolností případu uloženy v nejnižší zákonem stanovené sazbě.
8. K odvolání žalobkyně přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, s nimiž byla žalobkyně seznámena a v závěru ústního jednání dne 11. 9. 2019 se k nim i se svým právním zástupcem vyjadřovala, přičemž již v předvolání k tomuto jednání byla poučena, že své právo podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, bude moci při jednání uplatnit. Skutečnost, že s podklady pro vydání rozhodnutí nebyla seznámena přímo v den vydání prvostupňového rozhodnutí, není vadou řízení. Hodnocením důkazů se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval, svědecké výpovědi policistů jsou konzistentní a věrohodné, skutečnost, že si policisté nepamatovali některé podrobnosti, je přirozená. K hodnocení výpovědí policistů žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As

19/2007-114. Nevěrohodná je naopak skutková výpověď žalobkyně v návaznosti na svědeckou výpověď K. M.

9. K nerespektování zásady in dubio pro reo či porušení principu materiální pravdy dle žalovaného nedošlo, neboť bylo prokázáno, že žalobkyně dne 12. 9. 2018 řídila motorové vozidlo, a dopustila se tedy popsaného přestupku. Žalovaný se proto ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně ohledně naplnění formálního i materiálního znaku přestupku. Za odpovídající považoval také uloženou výši pokuty.

II. Žaloba

10. Žalobkyně ve včasné žalobě namítla, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46, dovodil, že pokud správní orgán rozhodl až pozdější den, než na který byl účastník řízení předvolán, měl účastníka řízení znovu předvolat. Pokud tak neučinil, neumožnil žalobkyni seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobkyně rovněž nebyla zákonným způsobem poučena o svých právech, neboť z poučení nebyla schopna seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít správní orgán I. stupně opatřen dostatek podkladů a vydá rozhodnutí, což jí mělo být sděleno. Dále došlo k porušení zásady materiální pravdy, když správní orgány dospěly ke svým závěrům především na základě nepoužitelných písemných podkladů, aniž by podrobněji zjistily skutkový stav. Správní orgán neuvádí, na základě jakých skutečností opomenul výpověď svědka X, který logickým a hodnověrným způsobem popsal, kdo předmětný vůz v předmětné době řídil. Policisté v době jízdy neviděli na osobu, která vůz řídila. Svědci se rovněž neshodli v zakreslení místa, kde měli vůz zastavit. Svědci neshodovali se ani v průběhu trasy, kterou jeli. Pokud by policisté jeli ulicí X, stáli by naproti vozu, v němž seděla žalobkyně, a nemohli by tedy přijet za toto vozidlo. Správní orgány nepodrobily výpovědi policistů hodnocení a analýze. Policisté narazili na žalobkyni před garážemi na parkovišti u Liazu. Za absurdní považuje žalobkyně, že správní orgán považuje za hodnověrnou výpověď policistů v té části, kdy je žalobkyně měla žádat o to, aby mohla z místa odjet. Správní orgán neuvedl ve svém rozhodnutí žádný nesoulad ve výpovědi obviněné a svědka X, neuvedl, proč považuje výpověď tohoto svědka za nepravdivou, a neuvedl, proč naproti tomu uvěřil výpovědi zasahujících policistů. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
11. Žalovaný porušil zásadu procesní rovnosti a nestrannosti postupů správních orgánů, když bagatelizuje skutečnost, že se policisté nemohou shodnout ani na pojmenování ulice, kde žalobkyni kontrolovali, a na druhé straně se nezajímá o skutečnosti tvrzené svědkem M., které žalobkyni ze spáchání přestupku vyvíňují. Je to správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného, naopak obviněný není povinen prokazovat svoji nevinu. Tuto zásadu správní orgán nerespektoval, když dle něj je jakákoliv jiná verze, než kterou uvádí v napadeném rozhodnutí, nepravděpodobná. Správní orgány také nerespektovaly zásadu in dubio pro reo. Pokud správní orgán neprokázal spáchání přestupku žalobkyní nade vší pochybnost, měl rozhodnout v její prospěch. Správní orgány prvního i druhého stupně se

nekriticky rozhodly důvěřovat výpovědi obou zasahujících policistů, kteří se přitom shodli, že obviněnou řídit neviděli. Sedět v automobilu na místě řidiče přitom zakázáno není. Správní orgány citují více než deset let staré rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o hodnověrnosti zasahujících policistů. Nejvyšší správní soud však nezbavil správní orgán povinnosti hodnocení důkazů, které by zaměnil za možnost vždy se odkázat na slova zasahujícího policisty a ty považovat za všech situací za správná a pravdivá.

12. Žalobkyně vyvíjela veškerou možnou snahu k nalezení dalších důkazů, čímž fakticky suplovala povinnost správního orgánu. Zasahující policisté žalobkyni z minulosti znali, což ve svých výpovědích popřeli. Opakovaně se s žalobkyní setkali, znali ji i jménem, v minulosti s ní v rámci svých služebních povinností řešili její dřívější napadení, vykradení vozidla a podobně. Policejní služebna ve V. se navíc nachází hned vedle bydliště žalobkyně, zcela běžně se s ní proto setkávali. Správní orgán důkazy zvažuje až na základě podnětů ze strany žalobkyně, čímž fakticky obrací důkazní břemeno a žalobkyně musí čelit presumpci viny. Žalobkyně od počátku požadovala předložení objektivních důkazů, ale ze strany orgánů veřejné moci jí nebylo umožněno na základě těchto důkazů zjistit skutkový stav věci. Žalovaný tedy zcela ignoruje presumpci neviny a zásadu materiální pravdy.

III. Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně poskytl žalobkyni náležité poučení, po ukončení dokazování při ústním jednání dne 11. 9. 2019 byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Vadou řízení není, pokud rozhodnutí o přestupku nebylo vydáno v den ústního jednání, neboť je potřeba čas na jeho vypracování. Žalovaný nikde neuváděl, že vozidlo policistů jelo ulicí Slovanská. V otázce hodnocení důkazů odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů. Odůvodnění správních orgánů jsou dostatečná a tvoří jeden celek. Dva policisté se na místě, kde ke kontrole došlo, shodli, třetí si místo nepamatoval. Z výpovědi policistů jednoznačně vyplynulo, že řidičkou vozidla byla žalobkyně. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
15. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.

16. Pokud jde o námitky procesního charakteru, žalobkyně předně uváděla, že nebyla dostatečně poučena o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, resp. že jí nebylo seznámení s podklady umožněno. K tomu soud uvádí, že již v předvolání k ústnímu jednání na den 11. 9. 2019 správní orgán I. stupně žalobkyni poučoval o jejím právu seznámit se s podklady rozhodnutí, při samotném jednání byla žalobkyně přítomna provádění dokazování, zejména výsledku svědků, jakožto klíčových podkladů, k nimž se ona sama i její právní zástupce vyjadřovali. Při jednání bylo dle protokolu poukázáno také na ostatní spisový materiál a v protokolu je výslovně uvedeno, že žalobkyně i její zástupce byli seznámeni s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, což žalobkyně i její zástupce vlastnoručně podepsali, stejně jako ostatní strany protokolu.
17. V závěru ústního jednání navíc správní orgán I. stupně deklaroval, že nyní bude vypracovávat rozhodnutí. Žalobkyni tedy muselo být zřejmé, že opatřený spisový materiál je již úplný, a nemohla očekávat jeho další doplnění. Dle názoru soudu tedy nebyla popřena procesní práva žalobkyně, která byla náležitě poučena o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, s nimiž také fakticky seznámena byla. V žalobě ostatně neuvádí žádný konkrétní podklad, o němž se rozhodnutí správních orgánů opírají a který zůstal žalobkyni v průběhu správního řízení utajen.
18. Jestliže žalobkyně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46, dovozuje, že k seznámení účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí musí nezbytně dojít v tentýž den, kdy je vydáno správní rozhodnutí ve věci, je tato idea nesprávná. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud vytýkal správním orgánům postup, kdy bylo rozhodnuto v nepřítomnosti účastníka řízení, kterému bylo nezákonně odepřeno právo zúčastnit se dle tehdejšího zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, obligatorního ústního jednání. Závěr dovozovaný žalobkyní však Nejvyšší správní soud nečinil.
19. Ve správním řízení je naopak zcela běžným postupem, že účastník je v závěru řízení seznámen s podklady rozhodnutí či je k využití tohoto svého práva podle § 36 odst. 3 správního řádu alespoň vyzván, a teprve s určitým časovým odstupem poté je vydáno správní rozhodnutí, které je pochopitelně třeba vypracovat, což může kratší či delší dobu trvat. Pro zachování práv účastníka řízení je podstatné, aby po jeho seznámení s podklady rozhodnutí nebyl spis doplňován o další podklady, s nimiž účastník seznámen není. Takové pozdější doplnění podkladů by vyžadovalo nové poučení účastníka o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud však, jako v tomto případě, nebyly další podklady, s nimiž by žalobkyně nebyla seznámena, doplněny, nýbrž správní orgán I. stupně přistoupil druhý den po konání ústního jednání k vypracování rozhodnutí, neodporuje takový postup zákonu, když žalobkyně, které nebylo odepřeno právo zúčastnit se ústního jednání, nemůže být na svých právech nijak dotčena. Také v tomto případě ostatně žalobkyně ani neuvádí, jakým způsobem by jí prospělo dle žaloby vyžadované předvolání k seznámení se spisem hned na druhý den po konání ústního jednání, při němž byla s týmiž podklady pro rozhodnutí seznámena.

20. Všechny další námitky, ať již je žalobkyně nazývá nepřezkoumatelností, porušením zásady materiální pravdy, procesní rovnosti a nestrannosti či zásady in dubio pro reo, představují vyjádření nesouhlasu žalobkyně s hodnocením provedených důkazů a výsledným závěrem o skutkovém stavu.
21. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné. Žalovaný ve svém vyjádření správně uvedl, že rozhodnutí správních orgánů je třeba považovat za jeden celek, a z tohoto celku je v daném případě bez pochybností zřejmé, jak správní orgány hodnotily provedené důkazy, k jakým skutkovým závěrům dospěly a z jakých důvodů. Pouhý nesouhlas žalobkyně s hodnocením správních orgánů nezakládá nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
22. V daném případě žalobkyně nesporeovala, že dne 12. 9. 2018 nebyla oprávněna k řízení motorových vozidel, spornou otázkou mezi účastníky je, zda v uvedený den skutečně automobil řídila, nebo pouze seděla ve stojícím vozidle, jak tvrdí. Je nepochybné, že stěžejními důkazy byly výpovědi vyslechnutých svědků. Skutečnost, že výslech svědků navrhla žalobkyně, je projevem využití jejího práva, které jí zjevně odepřeno nebylo, a bez dalšího neznámá, že by správní orgány obracely důkazní břemeno či popíraly princip presumpce neviny, jak dovozuje žalobkyně. Správní orgán I. stupně považoval navržené důkazy za relevantní pro posouzení věci, proto je provedl a následně vyhodnotil. Také soud má za to, že dalších důkazů pro posouzení věci nebylo třeba, když spisový materiál včetně svědeckých výpovědí představuje dostatečný podklad pro rozhodnutí o přestupku. Postup správního orgánu I. stupně a žalovaného, který jeho rozhodnutí aproboval, tedy soud neshledává nezákonným. Ani žalobkyně ostatně žádné další důkazy neoznačila.
23. K samotným výpovědím svědků v kontextu vyjádření žalobkyně ve správním řízení soud uvádí, že ve shodě se správními orgány obou stupňů považuje za věrohodné (realitě odpovídající) výpovědi policistů oproti vyjádření žalobkyně. Ta se v žalobě snaží navodit dojem, že existují dvě rovnocenné skutkové verze, jedna zastávaná policisty a druhá zastávaná žalobkyní a potvrzená svědkem X, přičemž správní orgány bezdůvodně upřednostňují verzi první. Tak tomu ovšem není, neboť svědek M. svou výpověď verzi policistů vůbec nevylučuje. Jeho výpověď nepůsobí důvěryhodně v tom smyslu, že je nestandardní, aby svědek nechal na jím zcela vágně označeném místě stát nastartované vozidlo a odešel, aniž by hovořil o tom, že vozidlo osobně komukoli předal. S žádnou hlídkou policie se však dle svého výslovného vyjádření nesetkal, a nemohl tedy být tím řidičem, kterého policisté, jak všichni vypověděli, zastavili v jedoucím vozidle.
24. Pokud žalobkyně tvrdí, že pouze vsedla do onoho svědkem M. zastaveného nastartovaného vozidla, v této její verzi jí ani svědek M. nepodporuje, neboť ten dle své výpovědi od vozidla odešel, a nemohl tedy vědět, zda do něj žalobkyně pouze nasedla, či zda se s vozidlem rozjela. V tomto směru proti sobě stojí pouze tvrzení žalobkyně, že seděla ve stojícím vozidle, a na druhé straně výpovědi všech tří policistů, kteří uváděli, že zastavili jedoucí vozidlo, v němž na místě řidiče našli žalobkyni. Na tom nic nemění ani skutečnost, že jeden z policistů si po delší době od provedení kontroly žalobkyně na okolnosti případu

pamatoval jen matně. I on však hovořil o tom, že zastavili jedoucí vozidlo. Další policisté J. B. a L. M. k věci vypovídali podrobněji, jejich výpovědi si odpovídají a dílčím způsobem podpořené i výpovědi třetího policisty X poskytují ucelený obraz o okolnostech noční kontroly žalobkyně. Nad rámec toho lze konstatovat, že také obsah úředního záznamu policie ze dne 12. 9. 2018 je shodný s verzí, kterou policisté ve svých svědeckých výpovědích popsali.

25. Verze žalobkyně, která měla sedět ve stojícím vozidle, kde by bývala seděla celou noc, aby si ohlížela naložené zboží, je krajně nedůvěryhodná, soud ji považuje za účelovou a vyvrácenou výpověď policistů. Nelze přehlédnout, že žalobkyně, krom toho, že svou skutkovou verzi zastává sama, má na výsledku přestupkového řízení eminentní zájem, zatímco policisté, kteří tehdy měli noční službu, ve věci blíže zainteresováni nejsou. V tomto směru nebyl neadekvátní odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, kde Nejvyšší správní soud pracoval s toutéž argumentací. Žalobkyně má jistě pravdu, že předmětný již starší rozsudek nezavazuje správní orgány povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci ani nezakládá neomylnost a bezvýhradnou pravdivost veškerých výpovědí policistů, vyslovuje však výše představenou myšlenku, která zůstává doposud platná. Správní orgány se nedopustily porušení zásady materiální pravdy či jiných zásad, neboť nepřevzaly bezmyšlenkovitě výpovědi policistů, které by čímkoli zavdávaly pochybnosti o jejich pravdivosti. Naopak výpovědi policistů zhodnotily a dospěly k závěru o jejich konzistentnosti a hodnověrnosti ve srovnání s tvrzeními z přestupku obviněné žalobkyně. Takovému postupu musí soud přisvědčit.
26. Výpovědi policistů neztrácí na hodnověrnosti ani tvrzením žalobkyně, že zasahující policisté ji znali, když v minulosti řešili její napadení či vykradení vozidla a služebna policie se nachází vedle bydliště žalobkyně, a proto se s ní setkávali. I pokud by to byla pravda, hovoří žalobkyně o kontaktu s policisty při služebních úkonech či snad o náhodném míjení v důsledku blízkosti jejího bydliště a policejní služebny. Soudu není zřejmé, jak by takováto „známost“ měla přimět všechny vyslechnuté policisty k trestné činnosti, kterou by spáchali uvedením záměrně nepravdivých výpovědí. Při jednání dne 11. 9. 2019 všichni policisté na výslovný dotaz správního orgánu uvedli, že žalobkyni neznají, žalobkyně byla výpovědím přítomna, měla možnost klást policistům dotazy a na závěr se sama vyjádřila, přesto se žádným způsobem nezmínila o tom, že všichni policisté lžou, když uvádějí, že žalobkyni neznají. To nasvědčuje účelovosti této žalobní námitky.
27. Ze spisového materiálu neplyne, že by správní orgány rozhodovaly vůči žalobkyni zaujatě a bezdůvodně důvěřovaly policistům. Neporušily ani zásadu rovnosti účastníků, neboť žalobkyně byla jediným účastníkem řízení, ani zásadu in dubio pro reo, která pro postup ve prospěch obviněného vyžaduje existenci pochybností. V daném případě však soud nepochybuje, že žalobkyně v předmětný den skutečně řídila motorové vozidlo, neboť to bylo

provedeným dokazováním náležitě objasněno a v rozhodnutích správních orgánů odůvodněno. Nesouhlas žalobkyně s těmito závěry sám o sobě nezakládá porušení zákona nebo zásad, jimiž je správní řízení ovládáno.

28. Pokud žalobkyně uvedla, že správní orgány dospěly ke svým závěrům především na základě nepoužitelných písemných podkladů, soud tento názor nesdílí, opakuje, že stěžejními podklady byly výsledky svědků, přičemž žalobkyně ani nesdílí, které podklady má konkrétně na mysli. Jestliže žalobkyně poukázala na to, že sami policisté sdělili, že v době jízdy za jejím vozidlem neviděli osobu řidiče, je toto sdělení policistů jediné logické, neboť byla hluboká noc. Policisté však vzápětí vůz, za nímž jeli ve směru, který shodně popsali, zastavili, a to v místě, které dva z nich zcela shodně označili, a na sedadle řidiče vozidla přitom našli žalobkyni. Měl-li dle žalobkyně být oním řidičem, za nímž policisté jeli X, je to v rozporu s výpovědí policistů i X, neboť ten by musel policii vidět, což popřel, policisté by rovněž museli vidět jeho, jak odchází od auta, které nechal nastartované na místě, což vypověděl.
29. Policistům se vozidlo žalobkyně ztratilo z dohledu jen krátce v zatáčce, což je opět zcela reálně představitelné. Neexistoval tedy časový prostor pro zastavení vozidla a výměnu X a žalobkyně na sedadle řidiče. Navíc dle výpovědi policistů bylo zastaveno jedoucí auto. Skutková verze žalobkyně se od výpovědi policistů liší natolik, že tyto dvě verze nejsou vzájemně slučitelné, a přisvědčit jedné znamená popřít druhou. Výše již bylo vysvětleno, že výpověď policistů působí, na rozdíl od výpovědi žalobkyně, důvěryhodně a nebyl zjištěn žádný zájem policistů na výsledku přestupkového řízení. Tvrzení policistů, že je žalobkyně prosila, aby ji pustili, soud za absurdní nepovažuje. Je zřejmé, jak správní orgány hodnotily provedené důkazy včetně výpovědi svědka M., u něhož správní orgán I. stupně, jemuž žalovaný přisvědčil, poukázal na rozpory s výpovědí policistů a na jeho známost s žalobkyní. Správní orgány při svém posouzení dospěly ke shodným závěrům jako soud. Tyto závěry ve svých rozhodnutích dostatečným způsobem popsaly.

V. Závěr a náklady řízení

30. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud ve věci rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, neboť žalobce se na výzvu soudu k tomuto postupu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto
vyslovil,
že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho

doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 19. května 2020

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce